

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Jakuba Camrdy Ph.D., JUDr. Marie Turkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **L. S.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou, 936/3, Praha 7, 170 34, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2010, č. j. OAM-1-902/VL-07-ZA04-R2-2007, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 2011, č. j. 32 Az 17/2010 - 65,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 2011, č. j. 32 Az 17/2010 - 65, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 7. 12. 2010, č. j. OAM-1-902/VL-07ZA04-R2-2007, kterým stěžovatel žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14 a §§ 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel považuje napadený rozsudek ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) za nezákonný a dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Dle stěžovatele krajský soud nedostál své povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí. V napadeném rozsudku zcela absentují úvahy soudu opřené o skutečný stav věci, z nichž by vyplývalo, co vedlo soud k jeho rozhodnutí. Soud opomenul osvětlit, z čeho vychází při svém autoritativním závěru o nemožnosti realizace společného života žalobce a jeho manželky v Rusku i v Izraeli. Stěžovatel, na rozdíl od soudu, ve svém správním rozhodnutí vycházel ze základní zásady azylového řízení, a to skutečnosti, že důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají jeho osoby, musí unést žadatel (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 116/2005 - 58 ze dne 25. 7. 2005). Stejně tak povinnost tvrzení dopadá dle konstantní judikatury výlučně na žadatele o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení žadatel neuvedl žádnou konkrétní a verifikovatelnou okolnost, z níž by vyplývalo, že mu v zemi původu může hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Odkazoval pouze na obecnou situaci v Izraeli, jíž navíc popisoval v rozporu s realitou. Správní orgán shromáždil dostatek věrohodných, aktuálních a na případ žalobce použitelných informací o jeho zemi původu, jež jsou součástí správního spisu a s nimiž byl jmenovaný řádně seznámen (viz protokol ze dne 7. 12. 2010). Z těchto podkladů jednoznačně vyplynulo, že v Izraeli neexistuje žádný zákonný nástroj, který by mohl být použit proti manželům žijícím ve smíšeném manželství. Navíc proti činnosti třetích osob poskytují státní orgány Izraele účinnou pomoc a jmenovanému by nic nebránilo v tom, aby se na státní orgány ve své domovské země obrátil. Soud ale ve svém zrušujícím rozsudku tvrdí, že ani v Rusku, ani v Izraeli nemůže jmenovaný realizovat své právo žít s manželkou. Soud nesdělil, jaké podklady jej k tomuto závěru vedly a proč nevycházel z obsahu spisu. Odůvodnění rozsudku proto stěžovatel pokládá za nepřezkoumatelné.

Stejně tak stěžovatel musí odmítnout odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 99/2007-93 ze dne 24. 1. 2008, neboť je přesvědčen, že na uvedený judikát se není možno odvolávat. V odkazovaném rozsudku řešil Nejvyšší správní soud skutkově i právně diametrálně odlišnou situaci. Jednalo se o osamělou ženu (vdovu) z Konžské demokratické republiky, mající obavy z etnického násilí, což není případ žalobce a jeho manželky. Stejně tak není dle názoru stěžovatele možno srovnávat situaci v Konžské demokratické republice se stavem ve státě Izrael. Izrael je fungující demokratický právní stát s vyspělou tržní ekonomikou a fungující státní správou. Poskytnutí vnitrostátní ochrany je tedy v této zemi (na rozdíl od většiny afrických států) snadno dosažitelné. Navíc i právně se uvedené případy nepřekrývají, neboť v soudem citovaném judikátu nebyla řešena otázka obav z náboženských fanatiků, ale strach z etnického násilí a s tím spojená relevantnost možnosti vnitřního přesídlení. Za nezákonné a odporující judikatuře NSS považuje dále stěžovatel předčasné a zavádějící tvrzení soudu, že v případě udělení azylu či doplňkové ochrany manželce žalobce by se žalobce kvalifikoval pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14b cit. zákona. Manželce žalobce azyl ani doplňková ochrana udělena nebyla, proto jakákoliv úvaha soudu v tomto směru postrádá relevanci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 8/2011 - 60 ze dne 19. 5. 2011).

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí spatřuje stěžovatel v tom, že soud se nevypořádal se skutečně zjištěným stavem věci. Jak judikoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 9 As 38/2009 - 123 ze dne 25. 2. 2010, nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, přičemž se musí jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. V daném případě se jedná o tvrzení, že si stěžovatel neopatřil žádné informace o reálné a praktické možnosti žalobce žít v Izraeli v nábožensky smíšeném manželství. Stěžovatel tvrdí, že si obstaral jak obecné informace o zemi původu žalobce, tak i konkrétní informaci o sňatcích izraelských občanů, přičemž tyto podklady byly pro rozhodování dostatečné. Závěr soudu tudíž nemá oporu ve spisu. K výtce soudu ohledně zpochybnění rozsahu použité informace odkazuje stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 50/2003 - 89 ze dne 24. 2. 2004, dle kterého *„je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován“*. S ohledem na fakt, že Izrael je demokratický právní stát, leželo důkazní břemeno na straně žalobce. Žalobce však dle názoru stěžovatele důkazní břemeno neunesl a skutečnost svého pronásledování nedoložil. Naopak, správní orgán dospěl k odůvodněnému závěru o nedůvodnosti žádosti žalobce ve směru všech forem mezinárodní ochrany, což řádně odůvodnil a podložil dostatečným důkazním materiálem.

Stěžovatel se domnívá, že tato kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a odst. 1 s. ř. s.), neboť se jedná o zásadní právní pochybení, a toto zásadní pochybení by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Soud nerespektoval ustálenou soudní judikaturu týkající se řádného odůvodnění soudního rozhodnutí, čímž se dostal do rozporu s principem řádného a spravedlivého procesu. Jeho rozhodnutí je navíc v rozporu s obsahem spisu, čímž soud hrubě pochybil při výkladu práva a zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Soud také nepřípustně předjímal možné udělení azylu či doplňkové ochrany manželce žalobce, což je v rozporu s reálným stavem a jde o zavádějící sdělení soudu. Stejně tak je dle názoru stěžovatele napadený rozsudek nepřezkoumatelným, neboť z něj není zřejmé, jakými úvahami byl soud při rozhodování veden, a jeho závěry postrádají oporu ve skutečně zjištěném stavu věci.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 3. 11. 2011. Považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Souhlasí se závěry soudu, dle kterých si žalovaný neopatřil řádné informace o reálné a praktické možnosti žít v Izraeli v nábožensky smíšeném manželství. Obstaral pouze stručnou informaci o právní úpravě uzavírání manželství. Stěžovatel se nezabýval specifickou situací žalobce jako Žida praktikujícího judaismus pracujícího v náboženské sféře, který vstoupil do manželství s muslimkou ze Severního Kavkazu. Stěžovatel neposuzoval tuto specifickou situaci žalobce, nebral v úvahu, že žalobce není ve stejné situaci jako kterýkoliv jiný občan Izraele, a proto neopatřil ani dostatečné relevantní informace. Krajský soud rozhodoval v kontextu s rozhodnutím ve věci manželky žalobce. Jeho závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu je odůvodněn dostatečně. Je správný závěr krajského soudu, že stěžovatel nehodnotil řádně shromážděné důkazy, když pominul a nijak se nevypořádal s obsahem zprávy MZV USA z 11. 3. 2010, dle které dochází v

Izraeli k institucionální právní a společenské diskriminaci arabských občanů, palestinských Arabů a neortodoxních Židů. Tvrzení stěžovatele, že Izrael je demokratický právní stát, je nepodložené, stejně jako tvrzení, že žalobce popisuje situaci v Izraeli v rozporu s realitou. Žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně aby ji zamítl.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 21. 11. 2007 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Izraele a židovského vyznání. V únoru 2002 odjel pracovat do Ruska. V březnu 2007 uzavřel civilní sňatek s muslimkou. Sdělil, že příbuzní manželky s jejím sňatkem s židem nesouhlasili. On sám manželství tajil, poněvadž by ztratil práci i bydlení. Manželka dále bydlela v Dagestánu a občas ho navštěvovala v Moskvě. V dubnu 2007 obdržel výhružnou SMS a v létě 2007 mu švagr vyřídil varovný vzkaz. Na přelomu srpna a září 2007 ho nedaleko domu oslovil vousatý muž a pohrozil mu s tím, že je to poslední varování. To vše kvůli manželství s muslimkou. V září 2007 přijela manželka nečekaně do Moskvy se zprávou, že jí hrozí nebezpečí. Vypověděl, že s žádostí o pomoc se nikam neobracel, poněvadž byl před takovým postupem varován. Rovněž nevyužil možnosti návratu do Izraele, jelikož považoval za nemožné soužití muslimky a Žida na jeho území. Rozhodl se proto vycestovat z Ruska. V listopadu 2007 přiletěl do ČR a po týdenním pobytu v hotelu s manželkou se snažili dostat za příbuznými do Německa. Poté byl vrácen a bylo mu uloženo správní vyhoštění. Stěžovatel po provedeném řízení aplikoval § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou zamítl. Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou, kterou krajský soud jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 24. 6. 2008, č. j. 63 Az 114/2007 - 37, zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce byl výše uvedený rozsudek krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušen, neboť dle názoru zdejšího soudu stěžovatel při aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu opomenul posoudit žalobcem tvrzené důvody ohledně jeho pronásledování.

Stěžovatel o žádosti žalobce rozhodl znovu dne 7. 12. 2010. Rozhodnutím č. j. OAM-1-902/VL-07ZA04-R2-2007 žalobci mezinárodní ochranu neudělil. V souladu se závazným právním názorem předchozího zrušujícího rozsudku se stěžovatel ve správním řízení zabýval i důvody tvrzeného pronásledování žalobce v zemi původu. Žalobce stěžovateli ve správním řízení sdělil, že v Izraeli měl před svým odjezdem do Ruska v roce 2002 pouze běžné každodenní obtíže, se kterými se ve svém životě setkává každý člověk. Potíže, kterým měl být vystaven v Ruské federaci nelze dle stěžovatele izraelským státním orgánům přičítat. V případě návratu do Izraele vyslovil obavu o nemožnosti soužití se svou manželkou, která není židovského původu, ale vyznává islám. Uvedl, že by v Izraeli nemusel být uznán jejich uzavřený sňatek. Stěžovatel uzavřel, že z výpovědi stěžovatele nevyvstala skutečnost svědčící o tom, že by tyto jím tvrzené obtíže měly být zapříčiněny konkrétním zájmem státních orgánů o jeho osobu.

K otázce uznání uzavřeného sňatku stěžovatel na základě informace OAMP – Sňatky izraelských občanů ze dne 18. 10. 2010, uvedl, že stěžovateli *„v případě návratu do Izraele nebrání žádná objektivní skutečnost, aby tento civilní sňatek uzavřený v zahraničí řádně zaregistroval a aby byl oficiálně uznán“*. Ke stěžovatelovým domněnkám o těžkostech, které by mohly provázet jeho soužití s manželkou islámského vyznání na území Izraele, stěžovatel odkázal na závěry rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30.10.2001, č. j. 7 A

754/2001- 28, a konstatoval, že stěžovatel nezmínil žádný zákonný nástroj, který by v Izraeli znemožňoval soužití osob odlišné národnosti či náboženského vyznání. Odvolal se pouze na letité nepřátelství, které mezi Židy a muslimy panuje. Stěžovatel zdůraznil, že smyslem řízení o udělení mezinárodní ochrany je posoudit individuální žadatelovy obavy z pronásledování ze strany státních orgánů jeho vlasti z důvodů taxativně vymezených v zákoně o azylu. „*Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2009 ze dne 11. 3. 2010 uvádí, že izraelská vláda obecně respektuje lidská práva svých občanů. Dle Základního zákona a Deklarace o nezávislosti je země deklarována jako Židovský a demokratický stát poskytující plnou sociální a politickou rovnost bez ohledu na náboženské vyznání. Na základě židovské identity Izraele jsou nicméně v mnoha oblastech preferovány židovské ortodoxní instituce a náboženské právo. Ostatní náboženské skupiny (a to i židovské modernistické skupiny) se tak občas potýkají s nerovným přístupem ze strany státních orgánů např. při poskytování finančních prostředků ze státního rozpočtu. Izraelský stát však nijak nezasahuje do vnitřního života náboženských společenství uznaných zákonem, mezi které patří i muslimské společenství.*“

K žalobě žalobce bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, přičemž odkázal na zrušení správního rozhodnutí v případě manželky žalobce. Po zvážení žalobních námitek v kontextu s azylovým příběhem manželky žalobce a provedených důkazů dospěl krajský soud k závěru, že je zde důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový základ, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu a vyžaduje zásadní doplnění.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost
je dle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s., pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 o dst. 1 s . ř. s.), je podána včas (§ 106 o dst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). V daném případě je kasační stížnost přípustná.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Vymezením institutu nepřijatelnosti se soud již podrobně zabýval např. ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Z rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, publ. pod č. 1143/2007 Sb. NSS, pak vyplývá, že kasační stížnost může být přijatelná i v případě, že je podána žalovaným Ministerstvem vnitra z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které spočívá v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu. V tomto duchu se nesou i námitky uplatněné stěžovatelem. Tvrzená pochybení nelze ve fázi posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit; z toho důvodu přijal Nejvyšší správní soud kasační stížnost k věcnému projednání.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele byl nedostatečně zjištěný skutkový stav.

Krajský soud poté, co odcitoval paragrafové znění příslušných ustanovení zákona o azylu a sdělil podstatné skutečnosti ze správního spisu, v rozsudku konstatoval, že „*po provedených přezkumných řízeních žalobce a jeho manželky má soud za to, že žalovaný s ohledem na specifické okolnosti případu nezohlednil všechny skutečnosti a nedostatečně zjistil skutkový stav věci*“.

Následně bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění uzavřel, že „*musí přisvědčit žalobním námitkám, že žalobce i jeho manželka mají právo žít spolu jako manželé a toto právo nemohou realizovat ani v Rusku ani v Izraeli a tato skutečnost nebyla žalovaným dostatečně a řádně posouzena. K možnosti společného života v Izraeli žalovaný odkázal na jedinou zprávu – Informaci OAMP- Sňatky izraelských občanů ze dne 18. 10. 2010, která obsahuje krátký odstavec o tom, že v Izraeli není možné uzavřít legitimní sňatek, odkazuje na možnost uzavření občanského sňatku v zahraničí a nutnost registrace u příslušných úřadů v Izraeli nebo aby nežidovský partner konvertoval k judaismu. Žalovaný neopatřil žádné informace o reálné a praktické možnosti žít v Izraeli v takto sloučeném manželství*“.

Výše uvedené závěry krajského soudu si navzájem odporují. Pokud krajský soud shledal, že stěžovatel nedostatečně zjistil skutkový stav, resp. si neopatřil „žádné informace o reálné možnosti žít v Izraeli ve sloučeném manželství“, není zdejšímu soudu zřejmé, z čeho krajský soud dovodil kategorický závěr o nemožnosti realizace práva na společné soužití žalobce se svou manželkou v Rusku či Izraeli. Ze strohého odůvodnění rozsudku není zřejmé, z jakých důkazů či skutečností krajský soud výše uvedený závěr učinil, neboť tento závěr z důkazů provedených stěžovatelem ve správním řízení, resp. z informací o zemi původu žalobce, nevyplývá.

Z protokolu o jednání před krajským soudem ze dne 25. 8. 2011 nelze seznat, že by soud při ústním jednání dne 25. 8. 2011 doplňoval dokazování žalobcem předloženými překlady internetových článků, jenž žalobce učinil přílohou svého doplnění žaloby ze dne 17. 3. 2011, a kterou dokládal situaci v zemi původu. V části rekapitulující obsah spisu se krajský soud omezil pouze na konstatování, že žalobce „*přiložil svazek listin, různých článků z internetu přeložených do českého jazyka, které popisují částečně historickou a současnou situaci v Izraeli*“. Přestože krajský soud na str. 8 rozsudku uvádí, že „*hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování dospěl.....*“, v odůvodnění rozsudku zcela absentují úvahy a závěry krajského soudu o tom, proč navrhované důkazy neprovedl.

Zdejší soud setrvale judikuje, že správní soud je oprávněn zcela samostatně a nezávisle hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem. Zjistí-li přitom skutkové deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám. (§ 77 s. ř. s.)

Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, „*v případech, kdy soud přistoupí k vlastnímu dokazování, tedy opakuje důkazy provedené již předtím správním orgánem, nebo provede důkazy jím dosud neprovedené, hodnotí provedené důkazy jednotlivě i v souhrnu tak, aby došlo k jejich vzájemnému skloubení a provázání s důkazy provedenými a zhodnocenými správním orgánem a soud nadále vycházel ze skutkového a právního stavu takto zjištěného, ovšem ve vztahu ke správnímu orgánu s důsledky předvídanými v § 78 odst. 5 a 6 s. ř. s.*“

Jestliže krajský soud provádí (doplňuje) dokazovaní, pak taková skutečnost musí vyplývat z protokolu o jednání v uvedení, jaký důkaz a jakým způsobem je prováděn, a odůvodnění rozsudku pak musí obsahovat hodnotící úvahy soudu o provedených důkazech a jejich vypovídacích schopnostech v daném případě ve vztahu k azylovému příběhu žalobce, stejně jako reakce soudu na eventuelní námitky protistrany.

Zrušuje-li správní soud žalobou napadené rozhodnutí, je jeho povinností takový postup řádně odůvodnit. Je jeho povinností stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl.

Těmto povinnostem krajský soud v projednávané věci nedostál.

Závazný právní názor napadeného rozsudku uložil stěžovateli doplnit v dalším řízení dokazování o informace o „reálné a praktické možnosti žít v Izraeli v nábožensky sloučeném manželství“. Krajský soud tak bez bližšího odůvodnění přisvědčil žalobní námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a to přestože stěžovatel ve vyjádření k žalobě uvedl, že si potřebné informace o zemi původu zajistil a z nich vycházel. Stěžovatel zdůrazňoval, že dle shromážděných zpráv lze považovat Izrael za demokratický stát a taktéž rozsah dokazování určil svým tvrzením žalobce, který žádné konkrétní skutečnosti svědčící o jeho pronásledování z důvodu nábožensky smíšeného manželství v Izraeli neuváděl a odkazoval pouze na obecnou situaci v zemi. Taktéž žalobce ve správním řízení poté, co byl seznámen s informacemi, ze kterých bude stěžovatel vycházet, návrh na doplnění dokazování nevznesl.

Nedostatek bližšího odůvodnění závěru krajského soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu činí rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným

Shodně se stěžovatelem nepovažuje Nejvyšší správní soud odkaz na rozhodnutí č. j. 4 Azs 99/2007 - 93 ze dne 24. 1. 2008 za případný, neboť odkazovaná věc je skutkově odlišná. Stěžovatelka, státní příslušnice Demokratické republiky Kongo se v odkazované věci obávala pronásledování po zavraždění manžela, jenž zastával vysokou funkci ve straně hájící zájmy svého etnika, příslušníky znepřáteleného etnika. Nejvyšší správní soud správnímu orgánu vytkl závěry týkající se možnosti vnitřní ochrany ve státě původu.

Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že krajský soud zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. prosince 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu